

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA KE SVĚTOVÉMU DNI MISÍ 19. ŘÍJNA 2014

Drazí bratři a sestry!

Ještě i dnes je mnoho lidí, kteří neznají Ježíše Krista. Misie *ad gentes*, k níž jsou povoláni všichni členové církve, zůstává velmi naléhavá, neboť církev je misijní svou podstatou: zrodila se, aby „vycházela na cestu“. Světový den misí poskytuje věřícím z různých kontinentů výsadní příležitost, aby se modlili a konkrétními skutky vyjadřovali svou solidaritu s podporou mladým církvím na misijních územích. Jedná se o oslavu plnou milosti a radosti: milosti proto, že Duch Svatý, jehož poslal Otec, poskytuje moudrost a sílu těm, kdo jsou vnímaví vůči jeho působení; a radosti proto, že Ježíš Kristus, Otcův Syn, poslaný pro evangelizaci světa, podporuje a provází naše misijní dílo. Chtěl bych předložit biblický obraz z Lukášova evangelia (*srov. 10, 21-23*), který znázorňuje právě radost Ježíše i jeho učedníků vyslaných na misii.

1. Evangelista vypravuje, že Pán vyslal ve dvojicích dvaasedmdesát učedníků do měst a vesnic, aby hlásali, že Boží království se přiblížilo a připravovali lidi na setkání s Ježíšem. Když učedníci splnili své misijní poslání, vrátili se plní radosti; radost je převládajícím tématem této první nezapomenutelné misionářské zkušenosti. Božský Mistr jim řekl: „Radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují duchové, spíše se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebi. V té chvíli zajásal v Duchu Svatém a řekl: ‚Velebím tě, Otče, Pane nebe a země‘, ... Když byli sami, obrátil se ke svým učedníkům s těmito slovy: ‚Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte‘“ (*Lk 10, 20-21.23*).

Lukáš představuje tři obrazy. Ježíš nejprve hovořil s učedníky, poté se obrátil na Otce a pak znovu hovoří s nimi. Ježíš chce učedníkům umožnit účast na své radosti, jež je odlišná od té, jakou zakusili oni, a převyšuje ji.

2. Učedníci byli *plní radosti* a nadšení z toho, že mohli osvobodovat lidi od démonů. Ježíš je však napomíná, aby se neradovali ani tak z moci, které se jim dostalo, jako spíše z přijaté lásky: „že vaše jména jsou zapsána v nebi“ (*Lk 10, 20*). Byla jim totiž darována zkušenost Boží lásky a také možnost se o ni podělit. A tato zkušenost učedníků je pro Ježíšovo srdce důvodem radostné vděčnosti. Toto potěšení zachytil Lukáš v perspektivě trojičního společenství: „Ježíš zajásal v Duchu Svatém“, obrátil se k Otci a vzdal mu chválu. Tento okamžik intimní radosti tryská z hluboké lásky Ježíše jako Syna k jeho Otci, Pánu nebe a země, který ukryl tyto věci před moudrými a chytrými, ale odhalil je maličkým (*srov. Lk 10, 21*). Bůh *ukrývá a odhaluje* a v této modlitbě

chvály vyniká především to, že odhaluje. Co Bůh odhalil a ukryl? Tajemství svého království, ustanovení Božího panství v Ježíšovi a vítězství nad satanem.

To všechno Bůh ukryl před těmi, kdo jsou příliš plní sebe a předstírají, že už všechno vědí. Svou domýšlivostí bývají jako zaslepeni a Bohu nenechávají prostor. Snadno si můžeme představit některé Ježíšovy současníky, které často napomínal, ale jedná se o stále existující nebezpečí, jež se týká i nás. Naproti tomu „malými“ jsou ti pokorní, jednoduší, chudí, vydědění, lidé bez hlasu, znavení a utlačovaní, které Ježíš nazývá „blaženými“. Docela dobře můžeme jimi mít na mysli Marii a Josefa, galilejské rybáře i učedníky, které povolával cestou během svého kázání.

3. „Ano, Otče, tak se ti zalíbilo.“ (*Lk 10, 21*) Ježíšův výraz je třeba chápat s ohledem na *jeho vnitřní radost*, kde zalíbení poukazuje na spásonosný a láskyplný Otcův plán ve vztahu k lidem. Ježíš zajásal pro tuto Boží dobrotu, neboť Otec se rozhodl milovat lidi stejnou láskou, jakou má k Synovi. Ježíš kromě toho také poukazuje na Mariinu radost: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli.“ (*Lk 1, 47*) Jedná se o radostnou zvěst, která vede ke spáse. Maria nosila ve svém lůně Ježíše, nejvýstřednějšího Evangelizátora, setkala se s Alžbětou, zaplesala radostí v Duchu Svatém a zaspívala *Magnificat*. Ježíš viděl, že misie jeho učedníků skončila úspěšně a že mají radost, zaplesal v Duchu Svatém a obrátil se k Otci s modlitbou. V obou případech se jedná o radost z účinkující spásy, protože láska, jíž Otec miluje Syna, se dostává až k nám a působením Ducha Svatého nás zahaluje a umožňuje nám vstoupit do trojičného života.

Otec je zdrojem radosti, Syn je jejím projevem a Duch Svatý jejím oživovatelem. Hned poté, co vzdal chválu Otci, nás Ježíš slovy evangelisty Matouše vyzývá: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“ (*11, 28-30*) „Radost evangelia naplňuje srdce i život těch, kdo se setkávají s Ježíšem. Ti, kdo přijímají spásu od něj, jsou vysvobozeni z hříchu, ze smutku, z vnitřní prázdnoty a z osamění. S Ježíšem se vždycky rodí a obnovuje radost.“ (apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*, 1)

Takovéto setkání s Ježíšem bylo naprosto jedinečnou zkušeností pro Pannu Marii, jež se stala „*příčinou naší radosti*“. Učedníci zase přijali povolání být s Ježíšem, který je poslal, aby evangelizovali (*srov. Mk 3, 14*), a oni tak byli naplněni radostí. Proč do této řeky radosti nevstoupíme i my?

4. „Velké nebezpečí, které hrozí současnému světu s jeho rozmanitou, leč zatěžující konzumní nabídkou, je individualistický smutek, který prýští ze z pohodlného a lakomého srdce, z chorobného vyhledávání povrchních rozkoší a otupělého svědomí.“ (apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*, 2) Proto lidstvo velmi potřebuje čerpat ze spásy, kterou

přinesl Kristus. Učedníci jsou ti, kdo se nechávají stále více uchvacovat Ježíšovou láskou a poznamenávat ohněm náruživosti pro Boží království, aby byli nositeli evangelní radosti. Všichni Pánovi učedníci jsou povoláni k tomu, aby živil radost z evangelizace. Biskupové coby první mezi zodpovědnými za hlásání mají za úlohu napomáhat jednotě místní církve v jejím misijním nasazení. Mají mít na paměti, že radost ze zvěstování Ježíše Krista se vyjadřuje jak starostí o hlásání na těch nejbližších místech, tak i v neustálém vycházení na periferie jejich vlastního území, kde čeká především mnoho chudých lidí.

V mnohých oblastech se nedostává povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Často je to způsobeno tím, že společenství, kde chybí nakažlivé apoštolské nadšení, přináší málo nadšení a nevzbuzují přitažlivost. Evangelní radost tryská ze setkání s Kristem a se sdílení s chudými. Proto povzbuzují farní společenství, sdružení a skupiny, aby žily intenzivním bratrským životem, založeným na lásce k Ježíšovi a pozorným vůči potřebám těch nejvíce strádajících. Kde je radost, horlivost a touha přinášet druhým Krista, tam vznikají ryzí povolání. Mezi nimi nelze zapomínat na laická povolání k misii. Vědomí věřících laiků o jejich misijní totožnosti již dorostlo, stejně jako povědomí o tom, že jsou povoláni k přebírání stále významnější úlohy při šíření evangelia. Proto je zapotřebí jejich náležité formace s ohledem na účinné apoštolské působení.

5. „Bůh miluje radostného dárce.“ (2 Kor 9, 7) Světový den misí je rovněž možností pro oživení touhy a morální povinnosti radostně se zúčastnit na misii *ad gentes*. Osobní finanční příspěvek je znamením toho, že se sami obětujeme, především pro Pána a pak i pro bratry, aby se náš materiální dar stával nástrojem pro evangelizaci lidstva, jež se utváří na lásce.

Drazí bratři a sestry, o tomto Světovém dni misí se moje myšlenky ubírají ke všem místním církvím. Nenechme si vzít radost z evangelizace! Vyzývám vás, abyste se ponořili do radosti z evangelia a udržovali lásku, která je schopna přinášet světlo vašemu povolání a misijnímu poslání. Povzbuzuji vás, abyste se při své vnitřní pouti nezapomínali vracet k „první lásce“, s níž Pán Ježíš Kristus rozehrál srdce každého. Není to z nějakého nostalgického citu, ale proto, abyste setrvali v radosti. Pánův učedník setrvává v radosti, když přebývá s ním, když koná jeho vůli a když sdílí víru, naději a evangelní lásku.

K Panně Marii, vzoru pokorné a radostné evangelizace, se obracejme se svou modlitbou za to, aby se církev stávala domem pro mnohé, matkou pro všechny národy a umožňovala vznik nového světa.

Ve Vatikánu 8. června 2014, na slavnost Soslání Ducha Svatého

FRANTIŠEK